

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1571/2025
28.01.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Мирољуба Томића, Слободана Велисављевића и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Милана Драгојловића, због кривичног дела тешка телесна повреда у саизвршилаштву из члана 121. став 2. у вези члана 33. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Љубице Силић, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици Кв бр.316/25 од 08.08.2025. године и Апелционог суда у Новом Саду Кж1 бр.643/25 од 07.10.2025. године, у седници већа одржаној дана 28. јануара 2026. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Милана Драгојловића – адвоката Љубице Силић, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици Кв бр.316/25 од 08.08.2025. године и Апелционог суда у Новом Саду Кж1 бр.643/25 од 07.10.2025. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) и 3) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Кв бр.316/25 од 08.08.2025. године, усвајањем предлога Основног јавног тужилаштва у Сремској Митровици за изрицање јединствене казне затвора окривљеном Милану Драгојловићу, који предлог је Више јавно тужилаштво у Сремској Митровици прихватило дана 16.07.2025. године, у односу на окривљеног Милана Драгојловића преиначене су у погледу одлуке о казни: пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К бр.16/22 од 14.10.2022. године, којом је окривљени оглашен кривим због кривичног дела тешка телесна повреда у саизвршилаштву из члана 121. став 2. у вези члана 33. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од седам година, те пресуда Основног суда у Сремској Митровици К бр.257/17 од 23.09.2022. године, којом је окривљени оглашен кривим због кривичног дела насилничко понашање у саизвршилаштву из члана 344. став 2. у вези став 1. у вези члана 33. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године, која ће се извршавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског

надзора, па пошто су му овако изречене казне затвора по наведеним правноснажним пресудама узете као утврђене, окривљени Милан Драгојловић осуђен је на јединствену казну затвора у трајању од седам година и 11 месеци, у коју казну му је на основу члана 63. став 1. КЗ урачунато време проведено у екстрадиционим притвору, у притвору, те на издржавању казне затвора по пресуди Вишег суда у Сремској Митровици К бр.16/22 од 14.10.2022. године.

Пресудом Апелционог суда у Новом Саду Кж1 бр.643/25 од 07.10.2025. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљеног Милана Драгојловића и његовог браниоца - адвоката Љубице Силић, а пресуда Вишег суда у Сремској Митровици Кв бр.316/25 од 08.08.2025. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Милана Драгојловића - адвокат Љубица Силић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, и то због битне повреде одредаба кривичног поступка и повреде кривичног закона, не наводећи конкретно о којим повредама закона се ради, с тим што из образложења произилази да указује на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд укине побијане пресуде, те да у смислу одредбе члана 488. став 3. ЗКП одреди да се извршење правноснажне пресуде прекине.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног истиче да се у побијаним пресудама учињене повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву наводи да су нижестепени судови погрешно применили одредбу члана 60. КЗ, обзиром да кривична дела за које се судило окривљеном нису извршена у стицају, имајући у виду да окривљени није једном радњом или са више радњи учинио више кривичних дела за које му се истовремено суди, те да у побијаној првостепеној пресуди није наведено да је суд применио одредбу члана 63. КЗ о урачунавању притвора у изречену казну затвора, којим наводима указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 60. и 63. КЗ.

Бранилац у поднетом захтеву указује и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 45. став 3. КЗ и с тим у вези истиче да је првостепени суд преиначио казну затвора у трајању од једне године која ће се извршавати у кућним условима у ефективну казну затвора, иако није постојао законски основ за такво преиначење, јер у конкретном случају окривљени није прекршио ниједан од законом

утврђених услова за промену начина извршења казне, на коју је претходно осуђен пресудом Основног суда у Сремској Митровици К бр.257/17 од 23.09.2022. године и којом је одређено да ће се ова казна извршавати у просторијама у којима окривљени станује, уз примену електронског надзора.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни суд није прихватио као основане, из следећих разлога:

Одредбом члана 62. став 1. Кривичног законика, прописано је да, ако се осуђеном лицу суди за кривично дело учињено пре него што је започело издржавање казне по ранијој осуди или за кривично дело учињено за време издржавања казне затвора или малолетничког затвора, суд ће изрећи јединствену казну за сва кривична дела применом одредаба члана 60. овог законика, узимајући раније изречену казну као већ утврђену, а казна или део казне које је осуђени издржао урачунаће се у изречену казну затвора.

Одредбом члана 60. став 2. тачка 2) Кривичног законика, прописано је да ће суд, ако је за кривично дело у стицају утврдио казне затвора, јединствену казну изрећи тако што ће повисити највећу утврђену казну затвора, с тим да јединствена казна не сме достићи збир утврђених казни, нити прећи 20 година затвора.

Одредбом члана 552. став 1. тачка 1) ЗКП прописано је да се поступак за изрицање јединствене казне покреће на захтев јавног тужиоца или осуђеног и његовог браниоца ако је против истог осуђеног у две или више пресуда изречено више казни, а нису примењене одредбе о одмеравању јединствене казне за дела у стицају.

Према одреби члана 45. став 3. Кривичног законика, ако учиниоцу кривичног дела изрекне казну затвора до једне године, суд може истовремено одредити да ће се она извршити тако што ће је осуђени издржавати у просторијама у којима станује уколико се с обзиром на личност учиниоца, његов ранији живот, његово држање после учињеног кривичног дела, степен кривице и друге околности под којима је дело учинио, може очекивати да ће се и на тај начин остварити сврха кажавања.

Из цитираних законских одредби, према налажењу Врховног суда, произлази да је дозвољено спајање казни затвора које окривљени по одлуци суда сходно члану 45. став 3. Кривичног законика, треба да издржи на тај начин што не сме напуштати просторије у којима станује (тзв. „кућни затвор“) и изрицање јединствене казне по правилима за одмеравање казне за дела у стицају.

Уколико је јединствена казна затвора изречена у трајању до једне године, суд ће ценећи све околности из члана 45. став 3. Кривичног законика, одлучити да ли ће одредити да се казна изврши тако што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује (тзв. „кућни затвор“), а уколико је јединствена казна изречена у трајању преко једне године, суд не може одредити да ће се иста извршити тако што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује.

Имајући у виду цитиране законске одредбе, Врховни суд налази да су нижестепени судови, усвајањем захтева Основног јавног тужиоца у Сремској Митровици за изрицање јединствене казне окривљеном и преиначавањем ранијих

правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К бр.16/22 од 14.10.2022. године и Основног суда у Сремској Митровици К бр.257/17 од 23.09.2022. године у погледу одлуке о казни тако што је окривљени осуђен на јединствену казну затвора у трајању од седам година и 11 месеци, која ће се извршити у заводским условима, поступили у складу са одредбама члана 60. став 2. тачка 2) и члана 62. став 1. Кривичног законика, те члана 552. став 1. тачка 1) ЗКП и члана 45 став 3 КЗ.

Наиме, када је јединствена казна изречена у трајању од преко једне године, као што је то у конкретном предмету случај, не могу се применити одредбе члана 45. став 3. Кривичног законика, па се неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује да је побијаним правноснажним пресудама на штету окривљеног повређен кривични закон из члана 439. тачка 3) ЗКП, обзиром да нижестепени судови нису прекорачили овлашћења, нити учинили другу повреду закона приликом изрицања казне окривљеном, већ је по сили закона дошло до измене у начину извршења казне.

Поред тога, имајући у виду чињеницу да је у изреци првостепене пресуде јасно наведено да се окривљеном Милану Драгојловићу на основу члана 63. став 1. КЗ у изречену јединствену казну затвора у трајању од седам година и 11 месеци урачунава време проведено у екстрадиционом притвору, у притвору и на издржавању казне затвора по пресуди Вишег суда у Сремској Митровици К бр. 16/22 од 14.10.2022. године, то су неосновани и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује да у првостепеној побијаној пресуди није наведено да је суд применио одредбу члана 63. КЗ и да је на овај начин учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Из наведених разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у делу у којем се нижестепене пресуде побијају због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП, одбијен је као неоснован.

Исти захтев у осталом делу одбачен је као недозвољен.

У осталом делу захтева бранилац наводи да је побијаном првостепеном пресудом суд спојио претходно изречене казне, али није утврдио да ли је дошло до релативне застарелости извршења казне затвора у трајању од једне године, за коју је одређено да ће се извршавати у кућним условима, по пресуди Основног суда у Сремској Митровици К бр.257/17 од 23.09.2022. године.

Када је у питању застарелост, бранилац окривљеног, у границама права које у поступку има окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП, може поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и због повреде одредаба поступка који је претходио њеном доношењу само у погледу битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, која се односи искључиво на застарелост кривичног гоњења. Дакле, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због застарелости извршења правноснажно изречене казне затвора, у смислу повреда члана 105. и 107. КЗ на које се указује изложеним наводима захтева, па имајући у виду да бранилац окривљеног не указује да је у конкретном случају наступила застарелост кривичног гоњења већ застарелост извршења казне, што по оцени Врховног суда не представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, нити било коју другу повреду закона, због које

окривљени и бранилац у смислу члана 485. став 4. ЗКП могу поднети овај ванредни правни лек, то је Врховни суд поднети захтев у овом делу одбацио као недозвољен.

Бранилац у захтеву наводи и да првостепени и другостепени суд нису образложили из ког разлога су казну затвора за коју је одређено да се издржава у просторијама у којима окривљени станује, уз примену електронског надзора, преиначили на тај начин што су уместо казне затвора које ће се извршавати у кућним условима одредили ефективну казну затвора, којим наводима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП. На исту битну повреду одредаба кривичног поступка бранилац указује и наводима да се у побијаној правноснажној пресуди не наводе разлози из којих би проистицало да је дошло до неке од радњи надлежних органа предузетих ради извршења казне, а којом би се евентуално прекинула застарелост извршења казне. Најзад, наводима да је побијаном пресудом окривљеном „превисоко изречена утврђена јединствена казна“, те да у нижестепеним пресудама није наведено да ли су и које су олакшавајуће и отежавајуће околности цењене приликом доношења пресуде, а на који начин су нижестепени судови према ставу браниоца неправилно применили одредбу члана 54. КЗ, бранилац у суштини указује на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП и полемиче са одлуком нижестепених судова у односу на врсту и висину изречене јединствене казне окривљеном Милану Драгојловићу.

Како наведене повреде закона – из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и из члана 441. став 1. ЗКП у смислу члана 485. став 4. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге због којих окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек – захтев за заштиту законитости, то је Врховни суд поднети захтев и у овом делу одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица,с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић